

הקרוב וחברו למישקן שט, קרוב לוודאי شيء שהוא קורא את הביגוגרפייה הוויה יכול להימנע מדברי מתיקת מהות משך שנה, ואולי הוא עוד יכתוב את הספר על ארידור: "ארידור לא הרס את הכלכלת". מי שהרס את כלכלת המדינה הוא שמה אROLIN עם היבריזציה שלו וההתבטחות שלו בפני רצונתו של נחמן בגין. "בגן", אומר אברני, "גם ארידור התבטל בפני בגין כשהסתומים בעניין הפיצויים למפוני ימת, וויתר על שדרות הנגנוף בסנסי. עם זאת, יש מקום בספר כל מה שקרה עם הכללה הנקונה ומשבר מנויות הבנקים".

המעבר של אברני מעתונאי

אפור לענייני תחבורה עד לדרגת "מראיין" לאמני, וsofar, הchallenge במקביל לאתגר המונען של מדינת ישראל אחריו 1967. לא הייתה אז טלוויזיה, בתיהולו היו סגורים בימי ישן, והקהל היה בשל כל גימיק ייחודי שבאתם נשאש בשירותים מניצחון. זה נשמע כמו הקדמה להסרה על תחנות וצלאת עברבי הראות. הראשון שקיים עבר ראיונות במילון "דzn" ובצלחה מסחרת היה דן אברני, שכח או ספר בשם "מכות מחחת לוגוזה", בו כינס כמה ממאריו בעיתונות ולא דוקא בענייני תחבורה. הספר לא כוכב להערכתה שאברני חשב שהוא ראוי לה, בז'אנר לא הסכים להזמין אותו להתריין על הספר החדש שכח. "אני יראה לכם", החligt אברני, שכח או ספר בשם "מכות מחחת לוגוזה", בו כינס כמה ממאריו בעיתונות ולא דוקא בענייני תחבורה. הספר לא כוכב להערכתה שאברני חשב שהוא ראוי לה, בז'אנר לא הסכים להזמין אותו להתריין על הספר החדש שכח. "אני יראה לכם", החligt אברני, שכח או ספר בשם "מכות מחחת לוגוזה", העניין עבר בשלים, ומצא חן בענייני, על אף הטעות הנוראה שאברני חבט במרואין-יריגורי מתחם לחגורה ומעלה - לא טרח איש מן המכבים להשיב מכבה, והוא חפסת הפרטן. פעם ראשונה באולם "אקרן" (שהיה שיר לשיש קולו) ברכוב קריביך, ואחר-כך במלון "הילטון" בתל-אביב. החישוב היה פשוט: "אם

פרומים כולל בחיל האנטימערך, וספלו "הקש" הליברלי", שהיה קשור גורד של אותו נוסח של סיפורים פרומים היה מסווג כאנטישליכו, ורק עם הספר על יעקב לוייסון "רצח אופי", יש בו עיינה של הדירה, והוא איננו יודע אם הוא מעריך או לייד, ומגייס את מילוי שאר רוחו לא כולל, אליהם, בעניינים מעופפת, מכתות על צחונות שורשית של מי שנדרה לו שהרווח פיס בחים, ושיתפוצצו ככל.

כאשר הטיל מז'יל ההסתדרות

לשעבר יוותם משל, ספק ביישורו האיש של אברני, הוא הגיע נגידו תביעה על הוצאה-דיבכה. העניין נסגר בתיווך עמוס ערן, לא בתי-משפט. משל התנצל, ואברני יותר ויתר על תביעתו. נסח התנצלות של משל אפשר לומר כי ש"שנינו התנצלנו", כאשר אברני מסביר שלא התכוון לומר דברים בגנות משל אל להביא דברים בשם אומרים - דהinyo, הנפטר לוייסון.

"אני רוצה לראות את זה", הוא אומר, "בתביעה-דיבכה אתה היה עוזה את זה", והוא מושך את הזרזנות והחליט ש גם הוא יעשה את זה, יותר בגודל יותר טוב, וככל זאת בغال שן בראמוני לא הסכים להזמין אותו להתריין לעצמו".

아버ני איננו מסתיר שהואديد נאם של שרים בכירים, ומקורם, לעיתים הבלתי-רשמי, של גודלים אחרים, שהוא נושא טוב, שיש לו בית יפה, ושם של אחד שמצליה עם נשים, והרי לכם את כל הסיבות הטובות בעולם, לדבורי, כדי שייפך נושא לנאה ושנה.

עד הספר האחרון, זה על לוייסון, התיכון לספרים שלו כל משחו שמעבר לשוחה בשוק. אדר-על-פי שבוחנה מוסחרת הלקם הילך טוב. מעורבותו האישית בפרשיות לוייסון שנייה את היחס אליו, והגבירה את מערכת השמונות הבלתי מהימניות על האופן המופלא שבו היה אברני האתיקה העיתונאית. הידידות האישית עצמן המסתירה בכיפה אחת.

- מספרים שאתה מקבל טובות

מאשים שאתה כותב עליהם? אדריה אברני: "זה הכל מקנה, וכן מחרס פירוגן לכל אום שמצחית בכל חום, ואם אתה בחום של מליח במוחיך, או השמונות עליך הן דלות יותר אבל וה לא עוזר לאף אחד: ברטיס-הביבור של אבר נישר בלחתי מתחשר".

הירוש של אריה אברני

עתונאי ("ידיעות אחרונות") ומהבר ספרים ורין, מתבטה בכר שהאמת היא חומר אלסטי המתאים עצמו לווית ראייה שונות ושלא תמיד ניתן לחדר אותה באופן מוחלט וניצח. גם כשותחים את אברני בסייע קהה כפי שעשה סילבי קשת ב"הארץ", זה לא מזין לו. קשת כהה על אחד, מראיין, בשם אורי מירון, שבאופן בלתי מפתיע ומחייב היה דומה לאירוע אברני: "שמע מופיע בטורי הרכילות של השבונאים הטבאים והרעמים - בעיקר הרעים - ביום הרכינה והסורת נצחונו הפטרי. בוריותם, תחרה קשת, מלחתת ששת הימים היה נצחונו הפטרי. בוריותם, תחרה קשת, וזר חמשה ימים, אלה חילח להוציא את האלבום הראשון - לא חשוב שהוא גור את כל כתמי העיתונות והדבק אוטם עם חמנות, כולל, כמובן, ארבעה שעצמו".

כששאלו את אברני מה דעתו על הרשימה אמר:

"יש לי עורך עכבה".

כולם יודעים למה נכנסת כללה לחופת, ולמה עיתונאי מביא ידעה, אבל לא תמיד ברור אם אברני יודע מזה. תחילה הבהיר החומר לדפוס אצל אברני הוא טכינית שוקית שבה יש מוכר, יש קונה, יש מתוך שמקבל עמלה.

אפילו אחרון הרופטים, רוזה, אפילו איננו מסוגל, שהאמרה האשית שלו תקייף את המינוי הראי של חיכומו, סגנון, השקפת עולם, מעמידות שמעבר לכך, מחושה של נגיעה בקטעים המוציאים שמעבר למציאות עליה מדור - אבל אריה אברני שאמת האכטחים שלו על הבסתה וצרחה באושר כל אבטיח מליליאן, והוא כל הספר.

שלא לדבר על העברית, "אני יראה להם" והמוטו שלו לפני מי שהוא מכנה "זאכרים טופרים ונבלות", שהם כל אומח עיתונאים גבוי-חוותם שמתיחסים אליו כל מוכן שפלש לשוכנות בני טוביים. זה שהבטה שלו ממקום טוב ("ידיעות אחרונות") לא עושה אותו בעניין אותם עיתונאים פחות המוני, שיתח, וצעקן.

מה שהואراه להם עד עכשו היוYSIS-עשרות ספרים. מדף של עצמו, על כולם כחוב מאת אריה אברני, ותמונה המחבר, וכל זה, ורק צ'ץ, ואולי זה אוורי סלע, היה זה שטען שהאיש היחיד בעולם שכח

יותר ספרים מאשר קרא, הוא אברני. אף אחד דרך-אבב, לא ייטה ווילח את אריה אברני עם אורי אברני, או אדי אברני, או מירון אברני ברשות השידור. הראשון אנטמייסטניך בלב, והשני מימנסטניך בלב, ולשוניים יש סוג של הדר עיתונאי, ואותה נשמה יתרה שדובר בה, ואלו אברני עלולים יהה שיר לאלה שיזודעים מה מחר כל דבר ואינם יודע את ערכו.

ברור שהוא איפוליטי. חוץ מזה שהוא באמת לא מבין את העניין הפוליטי לעומקו והתקוטות מיותרת בעניין, הוא מבין שפוליטיקה והרע לעסקים, אלא אם כן היא עצמה בירוס בר מירה, קיינה, ואותה נשמה יתרה שדובר בה, ואלו אברני פוליטיקאי ניצוץ לאיש שיזוק (מן מהם לא) ואין זה אויריאל לין מהליקון, זו כהן מר"ץ - שעם כולם הוא משתף פעולה על גבול הידידות האישית שאיננה נקייה אף פעם מזקק תועלנות. מן הבדיקה הזה הוא משרותם של כל האדון, נגד כל האדון. אברני יודע שבסתפו של דבר הפוליטיקאי פעם לעולה ופעם למטה, אבל כל ومن שהוא יכול לפרק בערך לדסק של ידיעות" ולדוחות ספרור כזה או אחר - הוא מוגן.

ספרו "המפולות", שהוא מפולת של ספרים

"בתביעה-דיבכה אתה
חושך את עצמן ואת
כל חיך לפרטיטי פרטיטים
ורק אחד כמווני שאין
לו מה להסתיר היה
יכול להרשות את זה
לעצמם"

דן בראמוני מציליה למלא אולם כל יום שישי למה אני לא אני הייחידי שהיה לו גם להתרחות בו".

הוא מודם היה לו חוצפה, חברים, אנרגיה ורוש לחדרות. כשהגע יוסף ג' לארץ, הסtier אתו אברני ארבעים-ושמונה שעות, עד לראין עימו כדי שאחד לא יוכל לתפוס אותו. אחרי הראיון הווה לא יכול היה לא בראני לסתור ממנה, והוא כתוב עליו ספר שאפייל רואינו מתחגה בו במיוחד. הוא היה והופך את העימות המאיימת שלו, העונש שהוא שטן שהן הפנים המאיימת שלו, העונש שהוא שטן שהן מוסיפה לחדמותו כשהוא מושרב את שפתין, מקטט את מצחו, מתרכו בדברי המראויין, ומקפיד להשחיל כמעט כל ראיון את המשפט הקבוע שלו בקורס רציני ותוכפni: "תענה לי כן או לא. אל תחמק".

אבל בעצם, בתחום, הוא רואה את עצמו כילד טוב ירושלים חbos כיפה, והruk שעדי גיגו היה כהה. נולד על הר הרים בירושלים, ו עבר עם משפחתו לתל-אביב. אביו היה מימי"ד "אד", אמרה בת למשפה הרדיות מ"גנורי קרטא", יש לו אח תאום בשם שמואל, המוכר בחוגי המהורים באלס-יווגאס אריידור, "או בא הנפילה שלו ולא היה טעם לכתוב את הספר".

אם אברני היה כותב על ארידור שהוא גם שכו

קשרים הנזדים בספר אחד מובלילים אותו לכתיבת הספר הבא. הספר על לוייסון הוליד הזמנה לספר על יצחק מודע. כאשר החל מחול השדים סיביו לוייסון, עבר מותח, פב אברני אל מודיע שהוואס על-ידי ח"כ הווה חייאי, כי מודיע בשאר אריה קיבל שוחד. מודיע הצליח להזים את השמורות ואת האשמה נגדו, אך בעקבות הפרשה הוא הגיש הצעת חוק לזרו תhilך קחרתם של אנשי ציבור חשבים. אברני אומר שכיבוק מודע ישועה לזרו הקשה, כדי שאויל גם לוייסון יוכל לזרו הקשה, כדי שיצחק מודע גם לוייסון יוכל לזרו הקשה, כדי שזאת העותקים הראשונים במתנה. לאחר מכן מעד את אחד בחדרו של מודיע, גם יועצו וזרו פרטסומאי דוד אדרמן, שהוא גם חברו הטוב של אברני, ואשר הצע לו לכתוב את הבירgorיה של מודיע.

אברני מוכיח את עצמו מומחה לשרי האוצר מאן כhabat את הספר על ספר זיל: "יהושע וביוביץ' היה שר אוצר טוב, שהצליח ליציב את המשק, אבל היה מיסכן מבחינת התקדמות הציורית" אמר אברני ומספר כי עמד בהתחלת כתיבת הבירgorיה של יומם אריידור, "או בא הנפילה שלו ולא היה טעם לכתוב את הספר".

אם אברני היה כותב על ארידור שהוא גם שכו

יש לו משפטים קבועים כמו: "אין עיתונאי ישן ממנה", שוכב עצמה ציטוט מהכח מיאור קטולר, ואם יש משוחה שהוא מדבר עליהם בפתחם ונעשה, זה מצדבה של העיתונות היום: "עיתונאים צערירים וקאחסטיים, ומשבר אמינותם בין לביון המראויים".

אבלו: "למשל אםנון אברמוביץ', קיבל לידי טיעות מהספר שלו וזה לוי. את הטיעות העביר לו יאיר הורוביץ שעבד כמגיה על הספר. נשודע לי ביום חמישי בבלוק שהקטעים עומדים להתרפסם בשבת ב'מעריב' התייחס לביקר לנוקט באמצאים חריפים. אני לא יכולתי לעמוד באמנו של דוד לוי, פניתי לעורך דין והוציאתי צו נגד הוואט 'מעריב', שכונתי את השופט כי אפשר מכל עיתון להוציא את השבעון, והשופט הוציא את הצו. ב'מעריב' התפוצץ מכם, והפכו את הצו. יידז'ו דינצ'יק הגיש תולנה לוועדת האתיקה של איגוד העיתונאים, עליה טעו שאני כותב ספר על אדם שאינו כותב עליו בעיתון.

"בתגובה טענית, כי עד שאן כליל אתיקה כלפי עיתונאים אחרים, אין להפיע ולא עלי. הכתאית את הדוגמה של דב גולדשטיין שכוב את 'פנס שירות' יחד עם יצחק ובין, ואת מתי גולן שכוב את ספר על שמעון פרוס, וגם כותב עליו ב'הארץ'. בעקבות הכררו הוחלט שיש להקים ועדת מומoth שתקבע כללים לגבי הנושא, ועוד היום לא הוקמה הוועדה. כשזאת 'מעריב' עם הטיעות, מירחתי ללוו וסיפורתי לו מה קרה, והוא הגיע אותי ואמר לי 'אני יודעת שאתה פיטר ממני'."

"אני לא חסיד שותה של אף אחד, ולא מלך לאף אחד", מצהיר אברני, "אנשים שומעים דבריהם ומדבקים לי מכונת שאין כי. את המיגורות שלי, אני נאנם מדי לאנשים – גם לאלה שפוגעים بي. אני מרגנן לכולם, מוכן לדראיין כל עיתונאי שמוציא ספר חדש. יכול להיות שיש עיתונאים מוכשרים ממי, אבל אני לא חשב שעיתונאי אחר במקומו היה מוציא ספר על לוייסון, ספר על אדם מת, ורק עם שבעה לאחר מכן העמודים בראש הצמות והכללית במדינה. לכתוב את הספר על לוייסון, היה בשבי רקס להפסיד. טוב שיש אנשים כמו נומי במדינה. בשנים האחרונות נורמות של אנשים שמצאו דרך איך לדאג לעצםם, איך לחולב את המדינה, איך לא לפרגו, איך לכלכל ולהתיל בוז' ולטיה. אף אחד לא חיב אותי לצאת לשנה שלמה מהענינים, להודיע פרופיל בעיתון, ולהזכיר את עצמי לרשות לוייסון כאשר מולי עוזדים אשים הישבם על קרונות, ולהם סוללות ערקיידין מולחות שמנו לעצם מטרת לכלך ולהשווין אותו. אני נתקל כל יום בטביעות האכבות של שמוות הכוכב שמאפיים עליו".

אברני טוען כי נישה לקבוע

כלים עיתונאים חדשים ולעתות מהפך באגדות העיתונאים. לשם כך ארגן את אחד זמות, את זאב שיף ואת רותם פריסטר (המכחיש זאת) טוען שהוא לא הילך, ככל התיאשו, וכל אחד DAG לעצמו.

ההכרזה הוו מוכירה לו באיזה פיתויים הוא עמד, ואשר לדעתו עיתונאים אחרים שפירצ'ים עליו שמוות לא היו עמדים, והוא מפרט את רישימת האשים (שם שומר במערכת) והפיתויים שעמד בהם. המעניין הוא מדויקים ודוקא אליו ולא לאחרים עם ההצעות הדלו.

אבלו: "איש עסקים צרפתוי ונוכן בילאומי ידוע שהשתקע בישראל הצעייה לי ווג' ברטיסים לנסייה סבבי הצלום חולס חמשים אלף לירות (או כסף כבד) כדי שלא אכנס את שמו בספר 'המפלות', או שאכטב עליו בקרה חובייה.

"מנهل חברה בנייה גודלה שהסתבר בעקבות מס הצעייה לדירה במתחנה, אם לא אפרנס את חקירות על התמונות החבורה של.

"מנחל חברה גודלה למסקאות קלים הצעיע לי סכום רציני אם אמנע מלכתוב סידרה על הבקבוקים המתפוצצים של חברתו.

"חברת חקירות ידועה הצעיה לי לעבוד כבלש סמו שלם. אותה חברה, אגב, עשתה עלי חקירה עברו בנק הפוליטים בפרש לוייסון".

נדמה כי בכל דבר, שאברני יעסוק בו, הוא ייגיע בסוף של דבר לרשות לוייסון. הוא עצמו מאשר, כי הפרשה רודפת אותו ואני נתנת לו מנוח. היתה תקופה שככל משפטו סבלה מהפראניה שלו בעניין

**"חמיד השתמשתי בחומר אשר אני אספה".
נכון שכasher כותבים ספרים
במהירותם הם לא ברמה,
אבל לא גורתי.
להיפר,
גורו מהספרים שלי"**

במשרד החשב של תח'ה-המשפט. אברני גאים אינם דומים כלל, דרכיהם נפרד כבר ים, אך הם שומרים על קשר משפחתי. לסם האוו מפואר בלאס-זוגאס, שם נערכות ג' המפגזות ביותר, בעלי בת'ה-המלון. בוגאס מגיעים למסיבות שלו בת'א-באות גאס ומכוון לגמilia מסמים.

**ר': "למרות כל השמועות
ו- אדם גיש וועור לאנשים. יש כי את
של הירושלמים".**

על אחד שהוא ירושמי, זה לתאר אחד לכל דבר, עוזר לכל אחד, טוב לב, תמי. יש צד כזה. העיתונאי הותיק גרשון הנדל זיכר את השנים האחרונות לפני שפרש כשנים טובות, רק בוכחו של אברני, במנון פנונו של הזוכים המכובדים לענייני תערור לורכות. במקתב תודה שכח הנדל ושאותו הוא מציג בשמה לטולת צניעות, עלי לציין שיחסו כלפי היה מעין קרון או בג'ונגל של הזוכים הרמים, המתנשאים ס".

חמש שנים נשרף אבי משפחת לסרוי למות, נילדיו נכוו קשות בהתקפותם בלון גז. האבנרי דיווח על המיקחה, כעתונאי, הקים קרון תרומות למשפחה, ועוד היום הוא מפרק רום באופן קבוע, מביא מנות ליום-ההולדת, משפחה בכל דבר.

של אברני מדור צעיר באותות הוקה מ"חול מ'גון דוד אדום", האגדה למלחמה אוזעdon (ספיק'), אגף השיקום של צה"ל לזרע עזבוי, והם רבבים, מודים כי "הטבות" גושה לאנשים הם מעל ומעבר. יש אמורים כסובות להוות מושגין הנטובות שהוא מוכן לכל העולם.

צד זהו, אומר אברני, ירש מאמו, האלמנה, יצח מבורק עד ערבית בכתי-חולמים אבוח וועורת לאנשים. עד לגיטו לצבא חשב העדרה, היא אמרה לחברים כי היא נעה להם ארוח עזרוני ב' (צ'יטילון), שנחש בזמנו לעמו ושל הנער הדתי בצפון תל-אביב, הרמן ו-העתונאות החל בשבעון ל'גבר' שערך רענן את שירתו הצבאית החל במשטרת הצבאות, כתוב ב'במחנה', אהיריך עבד בשבעון ככתב ב'במחנה', אהיריך עבד בשבעון כתוב ב'במחנה', וחוי לפבן, שהיה תרגיל בעריכת דוד אבינו ויחי לפבן, וכך אבינו רענן ות חזה". בשנת 1958 הוא נכנס לעבודות אחירות – עד היום. עדין על תקן של קשיהים וכתיבה בתוך המערכת, וגיבורם בפרותה מחוצה לה.

די מכך את השמועות עליון, על יכולתו, ועל זאת כותב את ספריו במפורטים: "מעולים לא מעו בזורה. תמיד השטע משבועו של 'ידיות אחרונות', מככבר אריה אברני בונחים ובטוחים העשויים להפתיע ועם את אברני, המודע למובלות נפח המונע שלו, וגם את קוראיו שחווים עם מגבלות לשליטה כהוורם שואה מופת ודוגמא לרביבונו ושליטה בעבורו 7' מיל" על פני נזירים ויבשות, חלק בתהוות הבנתו, חלקם מחוץ לה, שהפכו אותה לדרכ' חיות בממשלה ומחוץ לה, שהפכו אותה לדרכ' חיות אברני היא בפליטי הכללה השוחרה ובזימאים, של אברני כותב על הסביבה הקדומה של ישראלית. כשהוא כותב על הסביבה הקדומה של גיוור גזות, יעקב לוייסון, אמ' אל, אפרים ריינר ואחרים, אין אברני מנסה מלאטע את עצמו ואת מראניינו מספרו "רצח אופי" על פרשת לוייסון. כשהוא כותב על יורים גיל, ט'יקון האלקטרויניקה הגולה בשוויין, אין הקורא יודע חמדי מה הינו נסיבות שהחלה של אברני עם גול, טלפוניות, אישיות, נחיקר מקר. ר': "יום אחד יכולתי טלפון מיהודה גיל, יו'ר ים הטרכומיטים, ומקרוב כי ספר, שאמ' לי ר' עשה עלי' קירה. לטפיר היו בלבושים שעשו צורות של אישים פוליטיים וככלים. גיל, י', הוא עשה על קירה עלייך רוזה לשכת איתר. שנשחשטי עם ספר, שאלתי אותו, מה פהאטם ביה? והוא ענה שהוא שחשת המקרה לוחשי. פרש' מקרורה, מיכאל צור, רכיבר, ווונבאים, ואני יזח שחשם מה האמת. ספר לי בכאב כי יומאים קודם לכן תארו אותו ישב' כאיש האשם בהשחתת המדינה. הוא נתן לי לוייסון. שם אחר, היה שאל איינובי, שיבש גדל שלום. כשותאי את ספר, אם איינובי, להיינסן. והוא ענה קצורת ייסכים",

פוסט-אבוריזם

בגירושתו המשופצת והמשופרת של 7' ימים, מגאון סוף השבוע של "ידיות אחרונות", מככבר אריה אברני בונחים ובטוחים העשויים להפתיע ועם את אברני, המודע למובלות נפח המונע שלו, וגם את קוראיו שחווים עם מגבלות לשליטה כהוורם שואה מופת ודוגמא לרביבונו ושליטה בעבורו 7' מיל" על פני נזירים ויבשות, חלק

בתהוות הבנתו, חלקם מחוץ לה, שהפכו אותה לדרכ' חיות בממשלה ומחוץ לה, שהפכו אותה לדרכ' חיות אברני היא בפליטי הכללה השוחרה ובזימאים, של אברני כותב על הסביבה הקדומה של גיוור גזות, יעקב לוייסון, אמ' אל, אפרים ריינר ואחרים, אין אברני מנסה מלאטע את עצמו ואת מראניינו מספרו "רצח אופי" על פרשת לוייסון.

כשהוא כותב על יורים גיל, ט'יקון האלקטרויניקה הגולה בשוויין, אין הקורא יודע חמדי מה הינו נסיבות שהחלה של אברני עם גול, טלפוניות, אישיות,

ב-zAWSHT שלחיטים או בזבזת. ב-zAWSHT שלחיטים או בזבזת,

הפחותה לפי מיקום כחובתו של אברני בקדמת המושט, השטה המקוצה להן, כיתוב השער וגודל שמו בגורו הכתבה, ניתן לשער כי אברני נחשב ב-7' ימים" לנכס אלקטראול. גם העברית, התחביב, הדמיומים, וחווון המשפיטים ושלד הכתבות של אברני, ניקאים אליו מתחבר גברני כל ערב לערוו של עבירות וודורית ומתחדשת בעקבות האשכנז'יאלייטיסטי. אברני החדש עדין איןינו המרצdots על מקשי המחשב.

שמטריך את הברנז'ה, זה – כך הרמה של אברני, כמו מה פתאום דזוקה במיוחד כאשר נבחר על-ידי ספר וליינסן ת-הביברפה שלם. אברני מסביר כי הסיבה תוע על ידי ספר לאויה מקרית, וכי להחלת נחיקר מקר. ר': "יום אחד יכולתי טלפון מיהודה גיל, יו'ר ים הטרכומיטים, ומקרוב כי ספר, שאמ' לי ר' עשה עלי' קירה. לטפיר היו בלבושים שעשו צורות של אישים פוליטיים וככלים. גיל, י', הוא עשה על קירה עלייך רוזה לשכת איתר. שנשחשטי עם ספר, שאלתי אותו, מה פהאטם ביה? והוא ענה שהוא שחשת המקרה לוחשי. פרש' מקרורה, מיכאל צור, רכיבר, ווונבאים, ואני יזח שחשם מה האמת. ספר לי בכאב כי יומאים קודם לכן תארו אותו ישב' כאיש האשם בהשחתת המדינה. הוא נתן לי לוייסון. שם אחר, היה שאל איינובי, שיבש גדל שלום. כשותאי את ספר, אם איינובי, להיינסן. והוא ענה קצורת ייסכים",